

սաւ. Թէ որ մէկը կուզէ առաջին լինել, թող ամենէն յետին եւ ամենուն սպասաւոր լինի. „Եթէ ոք կամի առաջին լինել, եղիցի ամենեցուն կրտսեր եւ ամենեցուն պաշտօնեայ“ (Մարկ. Թ, 32—33):

Ուրիշ անգամ մը Յովնանէս աւետարանիչ եւ Յակոբոս առաքեալ խնդրեցին իՔրիստոսէ որ թագաւորութեան ժամանակը՝ իրենցմէ մէկը Քրիստոսի աջ կողմը նստի, միւսը ձախ կողմը. այս բանիս վրայ առաքեալները նեղացան, ոչ թէ անոր համար որ իբր թէ անով Պետրոս առաքելոյն պատիւը յափշտակուած կլինէր, հապա անոր համար որ հաստատ զիտէին թէ իրենց մէջ մեծ կամ պզտիկ չկայ, այլ ամենքն ալ հաւասար եղբարք են, եւ իրենց մեծը Քրիստոսն է միայն: Տէրն մեր ալ անոնց կարծիքը հաստատեց ու ըսաւ. Դուք ալ զիտէք որ զանազան ազգերը մէկմէկ իշխաններու ձեռքով կկառավարուին, եւ նոցա տիրապետութեանը տակն են. բայց ձեր մէջ այնպէս պիտի չլինի. ձեր մէջէն ով որ մեծ լինել ուզէ՝ թող ամենուն ծառան լինի, եւ ով որ ուզէ առաջին լինել, ամենէն յետինն լինի: Ինչպէս որ նաեւ Որդին մարդոյ (Քրիս-

տոս) անոր համար չեկաւ աշխարհք որ ծառայութիւն ընդունի, հապա անոր համար որ ինքը ուրիշներուն ծառայէ, եւ կեանքը դնէ ուրիշ շատ մարդկանց փրկութեանը համար (Մարկ. Ժ, 35, 43):

Այս խօսքերը լսողն եւ ուղիղ հասկընալ ուզողը՝ ինչպէս կրնայ ըսել թէ Պետրոս առաքեալ միւս առաքելոց մեծն է, զյուսն է, իշխանն է. կամ թէ պապը՝ իբրեւ յաջորդ Պետրոսի՝ միւս առաքելոց յաջորդներուն մեծն է, զյուսն է, *skrn* է: Ի՞նչպէս կրնայ կրտսմ այս բանը պնդել՝ առանց Աւետարանն ուրանալու:

Եթէ այսպէս դիւրաւ կհերքուի պապին զիսաւորութիւնը, եւ յայտնապէս կցուցուի թէ յափշտակութիւնն է իրեն ըրածը՝ երբոր կուզէ ուրիշ մասնաւոր եկեղեցեաց վրայ տիրապետել, որչափ եւս առաւել անտեղի է կարծելը թէ պապը իրաւունք ունի ժամանակաւոր իշխանութիւն ունենալու, կամ թէ ունեցեր է ատենով այսպիսի ժամանակաւոր իշխանութիւն, եւ այսուհետեւ ալ պէտք է ունենայ:

Այս մասին վրայ ալ յաջորդ ամսաթերթին մէջ կխօսինք:

ԱՌԱԿ

ԱՐԾՈՒԻ ԵՒ ՄԵՂՈՒ.

Երանի որ իհանդէս նահատակի քաջութեան. Գանգի եւ այս նըմին խրախոյս է համբուն Ձի վկայ գործոցն ունի զաշխարհս ամենայն: Բայց օրհնեալ եւ որ ցածուն եւ թաքուն ձրգնի անխոնջ եւ վաստակէ անդադար, եւ ոչ ունի ակրն պատուոյ եւ փառաց, Այս միայն փոյթ է նորա, սոյն մըխիթար, Ձի բոլորիցն իցէ օճան միշտ բարեաց:

* *

Տեսեալ գոռոզն Արծուի երբեմն ըզՄեղուն Ձի տաղտապեալ յածէր կոծէր ըզձաղկօք, Ասէր ցրնա պըչրելով.

Ձի եղկելի թըւիս ինձ դուն

Հանդերձ այդքան ջանիւղ այդքան քո խելօք: Չամառն ողջոյն ծեփս հարկանէք բովանդակ Հազարսուրբ իմի զընդեալ խուն փեթակ, Իսկ ապա ով ոք ծանիցէ զքո վաստակ:

Ես չիմանամ բնաւ արդարեւ թէ որպէս Չամբս բազումքս խոնջիցի ոք անդուլ, եւ իվերջէ իւ կընքիցէ գիւր հանդէս, Չոյզ բոլորից անյայտ մահուամբ եւ զանխուլ:

Քանի է խրտիր ընդ իս եւ ընդ քեզ.

Մինչ սաւառնիմ ես շառաշողքս թեւօք

Եւ գնամ քերեմ ընդ ամպօք,

Ձիշխեն յահէս թրուշունք յերկրէ վերանալ,

Հովիւք անքուն հրակեն հօտիցըն խաշանց.

Ձիշխէ այծեամն իղաշտ արձակ սրբանալ,

Եւ ոչ կըքրել երբէք ընդ իս ինախանձ: —

Ասէ մեղուն. Կեցցես յաւերժ դու փառօք,

Եւ հոխասցիս Արամազդայ պարգեւօք.

Ես իվաստակ ծընեալ բնաւից օգտակար

Ոչինչ հոգամ զիմս իհրոշակ տալ զանուն.

Բըճիճքըն մեր զայս տան ինձ շատ մըխիթար

Ձի եւ իմոյն է անդ կաթիլ մի մեղուն:

ԳՌԻՂՈՎ: